

Arrest

nr. 241 020 van 16 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 juni 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 september 2019. Op 10 september 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 maart 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 15 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Zadran gelegen in de regio Jare Khosh, district Baghlan-eMarkazi (Baghlani Jadid) gelegen in de provincie Baghlan. U ging vanaf uw zevende levensjaar gedurende zes jaar naar het Lycee Abdul, waarna u stopte met school omwille van de onveilige situatie in uw regio. Nadien werkte u als boer op de velden en droeg u zorg voor jullie koeien. Uw vader H. werkte gedurende twee jaar bij de politie. Negen of tien jaar geleden, toen u zelf negen, tien of elf jaar oud was overleed uw vader tijdens zijn werk bij de politie in een gevecht te Gardez. Voor zolang u zich kan herinneren kwam de taliban naar uw huis om eten te vragen. Na de dood van uw vader kwam de taliban vaker naar uw huis. Toen u volwassen werd of een baard kreeg werd u door de taliban benaderd om zich bij hen te voegen en deel te nemen aan de jihad. Ondanks dat u dit niet wilde, vertelde u de taliban dat u hen zou vervoegen over een tijdje. Uw neven werden eveneens benaderd, waarna uw maternale neef S. ging rondhangen met de taliban. Tweeënhalve of drie maand(en) voor uw vertrek uit Afghanistan verdwenen 2 dorpelingen, I. en A., waarna u van uw moeder het huis niet meer mocht verlaten en u zich bedacht over het vervoegen van de taliban. Een maand voor uw vertrek werd het lichaam van A. teruggebracht. Uw moeder sprak in de tussentijd met uw maternale ooms, waarop uw maternale oom M.J. een smokkelaar regelde voor u. U reisde vanaf uw huis per taxi naar Kabul, waarna u via Nimruz Afghanistan in hout 1397 (januari - februari 2019) verliet. U reisde vervolgens via Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië en Italië naar België waar u op 3 september 2019 toe kwam. U diende zeven dagen later, op 10 september 2019, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten voor: uw originele taskara, een originele politiebadge van uw vader alsook een origineel opleidingscertificaat van uw vader

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst verklaart u dat uw vader H. gedurende twee jaar bij de Afghaanse politie werkzaam was (CGVS, p.7). De vaststelling dat uw kennis over de rol van uw vader bij de Afghaanse politie echter uiterst gering is, geeft aanleiding tot het in vraag stellen van de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas. Immers bent u op geen enkele wijze in staat om op een omstandige en duidelijke wijze te schetsen welke positie uw vader bekleedde binnen de politie. Het CGVS merkt hierbij op dat u zelfs niet zeker bent dat uw vader bij de politie werkte, daar u verklaart "ik denk dat hij voor de politie werkte" (CGVS, p.7). Deze verklaring staat bovendien haaks op uw verklaring afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader bij het leger werkte (DVZ, CGVS Vragenlijst dd. 29.11.2019). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, veegt u deze van tafel door eenvoudigweg te verklaren dat u destijds een kind was, en uw vader ver weg in Gardez werkte, een verklaring die uw gebrek aan kennis niet kan vergoelijken (CGVS, p.7). De vaststelling dat u niet in staat bent op een coherente en eenduidige wijze de overheidsdienst waar uw vader gewerkt heeft te duiden ondermijnt uw geloofwaardigheid op ernstige wijze. De twijfel aangaande het profiel van uw vader neemt verder toe wanneer blijkt dat u daarbovenop niet in staat bent het CGVS te voorzien van basale informatie over uw vaders tewerkstellingen en activiteiten. Gevraagd naar uw vaders rang blijft u het CGVS een antwoord schuldig en verklaart u enkel dat u dit niet weet (CGVS, p.7). Ook aangaande uw vaders activiteiten binnen de politie verklaart u dat u dit niet weet, waarbij u zich opnieuw beroept op het feit dat u destijds een kind was (CGVS, p.8). Daarbij, wanneer u bevraagd wordt over uw vaders stationering blijkt uw kennis eveneens zeer pover en ontoereikend te zijn. U verklaart enkel dat uw vader ergens in Gardez gestationeerd was. Wanneer u gevraagd wordt dit specificeren, beperkt uw verklaring zich tot het uitermate vage "ergens in Gardez-stad", maar verstrekt u geen specifieke informatie over de plaats in Gardez waar uw vader gestationeerd was (CGVS, p.7). De vaststelling dat u op geen enkele wijze in staat bent om op omstandige en doorleefde wijze verklaringen af te leggen aangaande de tewerkstelling van uw vader maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit element in uw asielrelaas. Er mag immers van u verwacht worden dat u aangaande een centraal en cruciaal element in uw asielrelaas in staat bent doorleefde en geloofwaardige verklaringen kunt afleggen, en dat u zich, al dan niet na de feiten, beter zou informeren over het werk van uw vader. U baseert uw moeilijkheden met de taliban per slot van rekening op het profiel van uw vader.

U verklaart verder dat uw vader negen of tien jaar geleden, tijdens zijn werkzaamheden, is omgekomen bij een gevecht (CGVS, p.7). Verder bevraagd over dit incident komt naar voren dat u ook aangaande dit element in uw asielrelaas geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen. Gevraagd tegen wie uw vader aan het vechten was toen hij stierf, verklaart u enkel "tegen de taliban of mensen die tegen ons land zijn, of terroristen" (CGVS, p.8), maar bent u geenszins in staat om te verduidelijken wie verantwoordelijk is voor deze aanslag noch of de aanval gericht was op uw vader. Overigens legt u geen enkel document neer aangaande deze vermeende aanval door de taliban noch aangaande het overlijden van uw vader. U legt evenmin een document neer waaruit de familieband met uw vader blijkt. Het CGVS is derhalve niet in staat uw familieband noch het overlijden van uw vader na te gaan. Uw verklaringen aangaande het profiel van uw vader en diens overlijden blijven aldus blote beweringen die u geenszins weet te staven. Uw vage en onduidelijke verklaring ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder. U slaagt er immers niet in een rechtstreeks verband aan te tonen tussen de zogenaamde moord op de man van wie u beweert dat hij uw vader is door de taliban en uw voorgehouden problemen met de taliban.

U zet uw relaas voort door te verklaren dat de taliban u en uw familie bezocht thuis, waar ze om eten kwamen vragen. U verklaart hierbij dat de taliban altijd al kwam, maar dat ze na het overlijden van uw vader sterker waren, en vaker kwamen (CGVS, p.21). Ze vielen u en uw familie voornamelijk lastig daar u en uw familie geaffilieerd waren met de overheid (CGVS, p.20). Uw vrees jegens de taliban wordt echter ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat u en uw familie gedurende negen of tien jaar na het overlijden van uw vader, zonder significante problemen in uw dorp heeft kunnen blijven wonen. Uw problemen met de taliban worden verder gerelativeerd door de vaststelling dat uw moeder, jongere broer alsook uw oom, ook na uw vertrek uit Afghanistan nog altijd woonachtig zijn in uw dorp (CGVS, p.6, 9, 10). De vaststelling dat uw familie probleemloos in uw dorp kan (blijven) wonen, ondanks het feit dat de taliban op de hoogte is van uw families vermeende band met de overheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in diskrediet. Des te meer daar u verklaart dat uw neef S. reeds twee jaar rondhangt met de taliban, en de taliban dus ogenschijnlijk zeer eenvoudig toegang heeft tot (informatie over) de verblijfplaats van uw familie (CGVS, p.24-25).

Tevens verklaart u dat toen u volwassen werd of een baard kreeg ze (de taliban) u eveneens benaderden om zich te voegen bij hen om deel te nemen aan de jihad (CGVS, p.20, 22). U bent echter slechts in staat een algemene beschrijving te geven van de redenen aangehaald door de taliban. U verklaart dat de taliban u eenvoudigweg trachtte te overhalen zich bij hen aan te sluiten door te verwijzen naar het feit dat u een moslim bent en u aan de jihad moest deelnemen (CGVS, p.24). Dat de taliban op een dergelijke povere manier jongeren probeert te ronselen getuigt van weinig rekruteringszin

en is niet aannemelijk te noemen. U verklaart hierbij ook hoe de taliban andere jongens van uw dorp succesvol rekruteerde, en verwijst tegelijkertijd in uw relaas dat dit ogenschijnlijk de gangbare praktijk was van de taliban in uw dorp (CGVS, p.22). Bevraagd om welke reden de taliban u gedwongen trachtte te rekruteren, daar er volgens uw verklaringen ook jongens waren die zich vrijwillig voegden bij de taliban blijft u het CGVS een antwoord schuldig. U herhaalt eenvoudigweg dat de jihad verplicht is voor elke moslim (CGVS, p.22). U slaagt er bijgevolg niet in om uw ingeroepen vrees voor rekrutering door de taliban op enig moment in uw asielrelaas te individualiseren. Uw beschrijving van de komst van de taliban in uw dorp alsook hun rekruteringsactiviteiten in het dorp, is dermate algemeen en weinig geconcretiseerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. Bovendien is uw reactie op de vraag van de taliban om u te voegen bij de taliban op zijn minst bevreemdend en opnieuw weinig doorleefd te noemen. Zo stelt u dat u reageert op de vraag van de taliban met: 'ik kom mee, en ik zei dat ik thuis nog werk moest doen en dat het wat tijd zou kosten' (CGVS, p.23). Gevraagd door het CGVS hoe vaak u benaderd bent door de taliban kan u wederom niet verduidelijken om hoeveel keer het ging en zegt u simpelweg dat ze u vaker tegenhielden (CGVS, p.22). Dat u niet nauwkeurig kan vertellen hoe vaak u persoonlijk werd benaderd, brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Indien u daadwerkelijk door leden van taliban zou zijn benaderd, kan verwacht worden dat u alle gelegenheden waarop dit gebeurde correct kan weergeven gezien dit niet zonder blijvende indrukken kan zijn geweest. U baseert immers uw vluchtmotieven op uw problemen met de taliban.

U stelt in dit verband enkel dat de taliban u benaderd hebben om een zelfmoordaanslag te plegen, maar verwijst ook hier in uw relaas dat dit ogenschijnlijk de gangbare praktijk was van de taliban in uw regio (CGVS, p.24). Het CGVS merkt hierbij op dat u geenszins in staat bent het plan van de taliban om u in te zetten voor een zelfmoordaanslag te concretiseren, u geeft zelfs toe dat u niet weet hoe concreet de plannen voor deze vermeende aanslag waren (CGVS, p.24). U stelt enkel dat ze over zelfmoordaanslagen praatten, en dat ze zeiden dat als u dat (een zelfmoordaanslag) zou doen, u dan 'zo of zo zou worden' (CGVS, p.24). De vaststelling dat u geenszins in staat bent het voorstel van de taliban om een zelfmoordaanslag te plegen geloofwaardig en doorleefd voor te stellen brengt de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas verder in diskrediet. Dat de taliban voorts u zou aanspreken om een zelfmoordaanslag voor hen te plegen nog voor u daadwerkelijk ingelijfd was, tart alle verbeelding en is niet aannemelijk.

Voorts verklaart u dat u zich bedacht om u aan te sluiten bij de taliban, nadat er twee jongens uit uw dorp verdwenen en uw moeder bang was dat dit ook met u zou gebeuren (CGVS, p.20, 23). Het is echter opmerkelijk dat u zich toen pas bedacht omdat uw moeder bang werd. U verklaarde immers al dat uw moeder u al langer op andere gedachte trachtte te brengen, een ogenschijnlijke indicatie dat uw moeder al eerder bang was en zorgen had aangaande uw rekrutering door de taliban (CGVS, p.24). Des te meer daar u reeds verklaarde dat er andere jongens, die de taliban eveneens trachtte te rekruteren, Afghanistan hebben moeten ontvluchten om dit te voorkomen (CGVS, p.22). Het volledige proces waarbij u door de taliban eerst benaderd wordt om zich aan te sluiten en u uiteindelijk besloot dat niet te doen, komt eerder gekunsteld en in het geheel niet doorleefd over. Daarbovenop merkt het CGVS op dat deze twee jongens reeds drie maanden vermist waren voordat u Afghanistan verliet. U vertrok daarbij pas een maand nadat het lichaam van A. teruggebracht werd naar huis (CGVS, p.23). Het is niet aannemelijk dat, indien u dusdanig schrok van deze incidenten, alsook dat de bedreigingen uitgaande van de taliban van zulke ernstige aard waren dat u Afghanistan diende te ontvluchten, u drie maanden na deze vermeende verdwijningen zou wachten om Afghanistan te ontvluchten. Dit gedrag is niet in overeenstemming te brengen met dat van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging jegens de taliban dient te koesteren. De vaststelling dat u daarbovenop gedurende deze drie maanden probleemloos in uw dorp heeft verbleven relativeert deze vrees verder. Uw verklaringen dienaangaande houden dan ook geen steek en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot uw identiteitsbewijs. U legt ter staving van uw nationaliteit uw taskara voor. Daar dit document slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormt, bevestigt het geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Inzake de politiebadge alsook het certificaat van uw vader dient opgemerkt te worden dat documenten/stukken hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie administratief dossier 'Landeninformatie – bron 1') blijkt bovendien dat valse, Afgaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) zijn te verkrijgen. Nergens blijkt dat u een vrees voor rekrutering door de taliban diende te koesteren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld

worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 11/03/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 30/03/2020, alsook eerder op 17/03/2020 werd een kopie naar uw advocaat verstuurd. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.1. Het betoog van de partijen

2.1.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij ernstige bedreigingen ondergaan heeft in Afghanistan. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidige context van langdurig gewapend conflict tussen de regering en haar ondersteuners, en de verschillende antiregering strijdende groepen, waaronder de taliban. De verzoekende partij betoogt dat zij een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan heeft wegens de bedreigingen van de taliban om haar te doden als zij terugkeert, omdat zij weigerde om met hen samen te werken en meer specifiek om deel te nemen aan jihad en vluchtte. Bovendien sinds haar vader voor de autoriteiten en meer in het bijzonder voor de politie werkte, beschouwden de taliban haar als ondersteuner van de regering en geaffilieerd met de overheid. De verzoekende partij stelt dat zij een potentieel doelwit voor de taliban is. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de UNHCR guidelines van augustus 2018.

De verzoekende partij beklemtoont dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar aanvraag aannemelijk te maken en te staven en dat haar het voordeel van de twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen daar ze eenduidig en van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie. De verzoekende partij betoogt ook dat ze verschillende documenten ingediend heeft om haar verklaringen te staven.

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. De verzoekende partij voert aan dat zij ten tijde van de werkzaamheden slechts negen of tien jaar oud was. Tevens merkt zij op dat zij “zeer weinig onderwijs had genoten”. Zij oppert verder dat haar vader haar geen informatie gaf over zijn werkzaamheden bij de politie aangezien hij haar wenste te beschermen en daarom zijn activiteiten bij de politie geheim heeft gehouden.

Inzake het overlijden van haar vader, merkt de verzoekende partij op dat, indien de verwerende partij niet overtuigd was door haar verklaringen, zij haar verder diende te ondervragen, *quod non*. Zij stelt dat de *protection officer* haar niet heeft gevraagd wie verantwoordelijk was voor de aanslag en of de aanslag op haar vader was gericht. Zij stelt dat zij te goeder trouw van mening was dat haar antwoorden voldoende waren. Zij vervolgt:

“We hebben dus het gevoel dat het CGVS vooral spontane verklaringen van de verzoeker verwachtte met betrekking tot het overlijden van zijn vader.

Het criterium van de spontaniteit is echter slechts één van de aanwijzingen voor de geloofwaardigheid van de verklaringen van een asielzoeker. Zo lijkt het ons dat wanneer de medewerker van het CGVS geconfronteerd wordt met een aanvrager die moeite heeft om spontaan nauwkeurige verklaringen af te leggen, het de taak is van deze medewerker om alles in het werk te stellen om zoveel mogelijk informatie van de verzoeker te verkrijgen, door middel van precieze en doelgerichte vragen, om zich een objectiever oordeel te kunnen vormen over dit aspect van het verhaal van de verzoeker.

Naar onze mening kan het loutere feit dat een kandidaat in zijn verklaringen geen spontaniteit aan de dag legt, niet volstaan om te concluderen dat de vermeende feiten niet geloofwaardig zouden zijn, of te vaag zouden zijn zonder dat hij op een andere manier (precieze vragen) heeft geprobeerd om de informatie te verkrijgen die nodig is om zich een oordeel te vormen over de realiteit van zijn verklaringen.”

Wat betreft de periode na het overlijden van haar vader, wijst de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op dat zij toen nog erg jong was en dat de taliban niet geïnteresseerd waren in kinderen om jihad te doen. Zij wijst er tevens op dat haar neef rechtstreeks contact had met de taliban waardoor zij en haar familie een tijd lang beschermd waren.

De verzoekende partij vervolgt dat zij alle gestelde vragen hierover heeft beantwoord en dat, indien de verwerende partij haar antwoorden niet voldoende achtte, zij hem verder had moeten ondervragen, *quod non*. Zij stelt verder dat zij verklaarde dat de jihad in Afghanistan verplicht is voor alle moslims en dat “gezien het feit dat zijn neef reeds verbonden was met de Taliban, is het consequent en waarschijnlijk dat de Taliban ook andere familieleden van de neef van de verzoeker wilden rekruteren waaronder de verzoeker zelf”. Zij voert aan dat zij niet in de plaats van de taliban kan spreken en dat het duidelijk is dat de taliban niet hebben aangegeven waarom zij haar wilden rekruteren. Zij wijst ook op haar lage scholingsgraad waardoor zij volgens haar niet in staat is om de rekruteringswijze van de taliban gedetailleerd uit te leggen.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij zich niet bij de taliban heeft aangesloten en dat het bijgevolg geenszins abnormaal is dat de taliban haar niet op de hoogte brachten van de details en hun concrete plan voor de zelfmoordaanslag.

Voorts acht de verzoekende partij het verstrijken van een periode van drie maanden nadat de taliban twee jongens uit het dorp meenam geen bijzonder lange periode. Zij merkt op dat de *protection officer* niet vroeg waarom zij pas drie maanden na de verdwijning van de jongens was vertrokken. Zij meent dat de commissaris-generaal een “coherent” en “normaal” gedrag verwacht, maar wijst erop dat ieder persoon anders reageert en meent dat haar uitleg geldig is.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming betoogt de verzoekende partij dat geen van de bronnen betreffende de veiligheidssituatie waarop de verwerende partij zich baseert heeft opgenomen in het administratief dossier. In het administratief dossier is er alleen maar het “COI Focus - Afghanistan - Corruptie en documentenfraude” terug te vinden. Geen van de EASO COI Reporten “Afghanistan Security Situation” van december 2017, mei 2018 en juni 2019 is in het administratief dossier. Bijgevolg

kan de realiteit van de analyse van de verwerende partij - volgens dewelke er geen willekeurig geweld zou zijn in de provincie Baghlan - niet nagegaan worden. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd om de verwerende partij in staat te stellen om haar bronnen te deponeren. Ten tweede meent de verzoekende partij dat de gebruikte bronnen niet voldoende recent zijn, daar ze 11 maanden oud zijn. De verzoekende partij betoogt dat gelet op het evoluerend karakter van het conflict, de gebruikte bronnen maximaal zes maanden oud mogen zijn.

De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: enkele bladzijden uit het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (stuk 3) en een internetartikel van BBC News van 31 januari 2018 (stuk 4).

2.1.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een stuk neer om de tewerkstelling van haar vader aan te tonen. De waarnemend voorzitter stelt dat dit stuk zich reeds in het administratief dossier bevindt.

2.1.3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de

verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij voert aan dat zij door de taliban wordt bedreigd omwille van de werkzaamheden van haar vader voor de politie alsook teneinde zich bij hen aan te sluiten om een zelfmoordaanslag te plegen. De taliban zou haar vader ongeveer tien jaar geleden hebben gedood.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): haar taskara, een opleidingscertificaat van haar vader, een politiebadge van haar vader en een envelop.

De taskara bevestigt enkel de nationaliteit en identiteit van de verzoekende partij, die heden niet in twijfel worden getrokken.

De envelop toont enkel aan dat de verzoekende partij post heeft ontvangen uit Afghanistan. Daarentoe kan er bovendien op worden gewezen dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat haar moeder en broer de documenten van haar vader opstuurden vanaf de bazaar van Swali, dat volgens haar eerdere verklaringen vlakbij haar dorp van herkomst is gelegen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en 19), terwijl de envelop op 18 februari 2020 werd afgestempeld in de stad Kabul.

Wat betreft de documenten inzake de werkzaamheden van de vader van de verzoekende partij, dient vastgesteld dat de verzoekende partij geen bijkomende documenten voorlegt waaruit haar verwantschapsband met de in deze documenten genoemde persoon zou kunnen blijken en evenmin documenten die het beweerde overlijden van deze persoon ongeveer tien jaar geleden zouden kunnen staven. Gelet op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten, daar wegens de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), volstaan deze documenten op zich niet teneinde de werkzaamheden van de vader van de verzoekende partij, diens overlijden en/of de voorgehouden vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken. Waar de verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift opmerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft aangetoond dat de door haar voorgelegde documenten vervalst zijn, gaat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3 en 4) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij en volstaat dan ook op zich evenmin teneinde een nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotieven.

De commissaris-generaal baseert zich hiervoor terecht op het geheel van volgende vaststellingen, met name dat de verzoekende partij tegenstrijdige, vage, onaannemelijke en/of incoherente verklaringen aflegt over:

- De werkzaamheden van haar vader bij de Afghaanse politie gedurende twee jaar, daar zij enerzijds niet op een duidelijke wijze kan schetsen welke positie haar vader binnen de politie bekleedde of waar in Gardez hij gestationeerd was en anderzijds ook niet helemaal zeker was dat haar vader bij de politie tewerkgesteld was. Daarenboven heeft de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat haar vader bij het leger tewerkgesteld was (DVZ, CGVS Vragenlijst dd. 29.11.2019).
- Het overlijden van haar vader tijdens een gevecht. De verzoekende partij kan niet preciseren tegen wie haar vader aan het vechten was. De verzoekende partij kan niet verduidelijken wie verantwoordelijk is voor deze aanslag noch of de aanval gericht was op haar vader. Ook wordt terecht gesteld dat: *“Overigens legt u geen enkel document neer aangaande deze vermeende aanval door de taliban noch aangaande het overlijden van uw vader. U legt evenmin een document neer waaruit de familieband met uw vader blijkt. Het CGVS is derhalve niet in staat uw familieband noch het overlijden van uw vader na te gaan. Uw verklaringen aangaande het profiel van uw vader en diens overlijden blijven aldus blote beweringen die u geenszins weet te staven. Uw vage en onduidelijke verklaring ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder. U slaagt er immers niet in een rechtstreeks verband aan te tonen tussen de zogenaamde moord op de man van wie u beweert dat hij uw vader is door de taliban en uw voorgehouden problemen met de taliban.”*
- De gedwongen rekrutering door de taliban voor het plegen van een zelfmoordaanslag. De verzoekende partij weet niet waarom zij precies door de taliban werd benaderd en evenmin hoe vaak zij werd benaderd. De verzoekende partij is slechts in staat een algemene beschrijving te geven van de redenen aangehaald door de taliban. Voorts geeft de verzoekende partij ook een dermate algemene beschrijving en weinig geconcretiseerde beschrijving van de komst van de taliban naar haar dorp alsook over de rekruteringsactiviteiten in het dorp, dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.
- Haar reactie op de rekruteringspogingen van de taliban. Er wordt terecht gemotiveerd dat: *“Zo stelt u dat u reageert op de vraag van de taliban met: ‘ik kom mee, en ik zei dat ik thuis nog werk moest doen en dat het wat tijd zou kosten’ (CGVS, p.23). [...]”*
- Het gegeven dat de taliban haar reeds zouden informeren over hun plan om haar een zelfmoordaanslag te laten plegen alvorens zij effectief door de taliban was gerekruteerd.

Ook wordt terecht gemotiveerd dat: *“U zet uw relaas voort door te verklaren dat de taliban u en uw familie bezocht thuis, waar ze om eten kwamen vragen. U verklaart hierbij dat de taliban altijd al kwam, maar dat ze na het overlijden van uw vader sterker waren, en vaker kwamen (CGVS, p.21). Ze vielen u en uw familie voornamelijk lastig daar u en uw familie geaffilieerd waren met de overheid (CGVS, p.20). Uw vrees jegens de taliban wordt echter ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat u en uw familie gedurende negen of tien jaar na het overlijden van uw vader, zonder significante problemen in uw dorp heeft kunnen blijven wonen. Uw problemen met de taliban worden verder gerelativeerd door de vaststelling dat uw moeder, jongere broer alsook uw oom, ook na uw vertrek uit Afghanistan nog altijd woonachtig zijn in uw dorp (CGVS, p.6, 9, 10). De vaststelling dat uw familie probleemloos in uw dorp kan (blijven) wonen, ondanks het feit dat de taliban op de hoogte is van uw families vermeende band met de overheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in diskrediet. Des te meer daar u verklaart dat uw neef S. reeds twee jaar rondhangt met de taliban, en de taliban dus ogenschijnlijk zeer eenvoudig toegang heeft tot (informatie over) de verblijfplaats van uw familie (CGVS, p.24-25).”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan de verzoekende partij toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

De verzoekende partij slaagt er middels haar verzoekschrift evenwel niet in om bovenstaande vaststellingen te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Waar de verzoekende partij haar onwetendheid tracht te verschonen door te wijzen op haar jonge leeftijd toen haar vader overleed en haar gebrek aan onderwijs, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van bedreigingen van de taliban onder meer naar aanleiding van de werkzaamheden van haar vader. Bijgevolg kan redelijkerwijze

worden verwacht dat zij zich terdege omtrent deze werkzaamheden tracht te informeren. Dit klemde des te meer daar haar vader ongeveer tien jaar geleden zou zijn gedood door de taliban, een ingrijpende gebeurtenis met een verregaande impact, onder meer daar de verzoekende partij hierdoor als oudste zoon gezinshoofd werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en 25). In dergelijke omstandigheden kan worden verwacht dat de verzoekende partij zoveel mogelijk informatie over de werkzaamheden van haar vader zou trachten te vergaren, temeer wanneer zij zelf het slachtoffer werd van een poging tot gedwongen rekrutering door de taliban, naar eigen zeggen omdat zij als aanhanger van de Afghaanse autoriteiten werd beschouwd omwille van de vroegere werkzaamheden van haar vader. Dat de verzoekende partij laaggeschoold is, doet hieraan geen afbreuk. Ook van een laaggeschoolde persoon kan in de geschetste omstandigheden immers een vergaande interesse worden verwacht. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte de verzoekende partij geen enkele melding van het geheim van zijn werkzaamheden door haar vader. Integendeel, zij verklaarde dat de dorpelingen van diens werk bij de politie op de hoogte waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Dit betreft dan ook niet meer dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* de verzoekende partij uitvoerig gehoord heeft omtrent haar vluchtrelaas met inbegrip van het overlijden van haar vader en de gedwongen rekrutering door de taliban, er werden zowel open als gesloten vragen gesteld, evenals bijkomende vragen. De verzoekende partij werd tijdens het gehoor ook geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen. De ongestaafde bewering dat tijdens het persoonlijk onderhoud geen verdere/bijkomende vragen werden gesteld over (de omstandigheden van) het overlijden van haar vader en haar gedwongen rekrutering door de taliban, volstaat dan ook niet teneinde op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Dit klemde des te meer daar de verzoekende partij nalaat in haar verzoekschrift te duiden welke bijkomende vragen volgens haar nog zouden moeten zijn gesteld geweest en/of welke bijkomende informatie zij nog zou hebben willen verschaffen. Mede gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, is dergelijk verweer geenszins ernstig. Hoger werd er reeds op gewezen dat het overlijden van de vader van de verzoekende partij als een ingrijpende gebeurtenis met een verregaande impact dient te worden beschouwd zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij zich hieromtrent terdege tracht te informeren (zie *supra*). Dit geldt tevens voor de omstandigheden van het overlijden van haar vader. Tevens werd hoger reeds vastgesteld dat de verzoekende partij geen documenten voorlegt ter staving van de aanval op haar vader, van het overlijden van haar vader en/of van haar verwantschapsband met de persoon die in het door haar voorgelegde opleidingscertificaat en op de politiebadge (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt vermeld.

Verder dient vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat haar vader door de taliban werd gedood omwille van diens werkzaamheden bij de politie, dat haar familie nadien door de taliban werd geïsoleerd omwille van hun “affiliatie” met de overheid en dat zij uiteindelijk zelf het slachtoffer werd van een poging tot gedwongen rekrutering door de taliban om een zelfmoordaanslag te plegen. Er kan echter niet worden ingezien waarom de taliban de verzoekende partij zouden willen rekruteren wanneer zij eerder haar vader doodden omwille van diens werk bij de politie en zij de verzoekende partij en haar familie nadien affilieerden met de overheid. Immers, in de geschetste omstandigheden kunnen zij de verzoekende partij bezwaarlijk als een betrouwbare rekrutee beschouwen, integendeel. Dit klemde des te meer daar de verzoekende partij verklaarde dat de taliban andere jongens uit het dorp op vrijwillige basis kon rekruteren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22), zodat eens te meer niet kan worden ingezien waarom de taliban een in hun ogen onbetrouwbaar persoon wiens vader zij reeds doodden, gedwongen zouden willen rekruteren. Dat de taliban ook andere familieleden van de neef van de verzoekende partij die zich reeds bij de taliban had aangesloten, wensten te rekruteren, is een *post factum*-bewering waarvan de verzoekende partij nooit eerder melding maakte. Deze bewering valt bezwaarlijk te rijmen met de eerdere bewering in onderhavig verzoekschrift dat de taliban de verzoekende partij en haar familie met rust lieten omdat deze neef hen beschermde. Dat de verzoekende partij door de taliban zou worden gerekruteerd omdat de jihad voor moslims in Afghanistan verplicht is, is een dermate algemene bewering dat zij op alle Afghaanse moslims toepasbaar is en dat zij dan ook geenszins *in concreto* kan duiden waarom de taliban in de geschetste omstandigheden de verzoekende partij gedwongen zouden willen rekruteren. Verder is het evenmin aannemelijk dat de verzoekende partij de rekrutering bij de taliban kon uitstellen door aan te voeren dat zij akkoord was om zich aan te sluiten maar dat zij thuis nog “werk” moest doen dat een tijdje zou duren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een gewelddadige groepering

als de taliban, die de verzoekende partij als geaffilieerd met overheid beschouwden en wiens vader zij reeds doodden omwille van diens werkzaamheden bij de politie, aan de verzoekende partij niet de kans zouden geven om aan hun rekrutering te ontsnappen louter omdat zij thuis nog wat “werk” te doen had. Dit klemde des te meer daar de taliban nadien twee jongens uit het dorp meenamen en de verzoekende partij desalniettemin probleemloos nog gedurende drie maanden kon talmen alvorens Afghanistan te ontvluchten (zie ook *infra*). Bovendien kon de verzoekende partij niet verduidelijken hoe vaak zij door de taliban werd benaderd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). De lage scholingsgraad van de verzoekende partij vormt geenszins een afdoende verschoning voor de voorgaande vaststellingen. Gelet op de verregaande impact op het verdere leven van de verzoekende partij, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de aangehaalde elementen in haar geheugen zijn gegrift en dat zij er heden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen over kan afleggen. De verzoekende partij toont niet aan dat een lage scholingsgraad de cognitieve capaciteiten aantast.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat *in concreto* te duiden waarom zij na de verdwijning van de twee jongens uit haar dorp nog drie maanden talmd alvorens haar land van herkomst te verlaten. Mede gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, is het verweer dat hierover geen verdere vragen werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud allerm minst ernstig. De Raad wijst er dienaangaande bovendien op dat de verzoekende partij verklaarde dat haar oom haar vertrek uit Afghanistan binnen één à twee dagen had geregeld (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), zodat het regelen van haar vlucht evenmin als een verschoning kan worden beschouwd voor het talmen van de verzoekende partij om haar land te verlaten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verklaarde dat de taliban na de dood van haar vader nog regelmatig bij haar familie langskwamen om voedsel te vragen en dat haar familie hierbij vooral werd geviseerd omdat ze “geaffilieerd zijn met de overheid” door de werkzaamheden van haar vader (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Indien de verzoekende partij en haar familie ook na de dood van haar vader nog steeds geviseerd werden omwille van hun “affiliatie” met de overheid, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij hiervoor de nodige (veiligheids)maatregelen zouden nemen. Dat de verzoekende partij en haar familie nog gedurende jaren probleemloos in het dorp konden blijven wonen, tast dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege de taliban omwille van de werkzaamheden van de vader van de verzoekende partij aan. Dit klemde des te meer daar de familie van de verzoekende partij heden nog steeds probleemloos in het dorp woont, ook al ging de verzoekende partij niet in op de eisen van de taliban om zich bij hen aan te sluiten om een zelfmoordaanslag te plegen. Dat de neef, die volgens de verklaringen van de verzoekende partij bij de taliban zou zijn aangesloten, haar en haar familie steeds heeft kunnen beschermen, is geenszins aannemelijk. Vooreerst verklaarde de verzoekende partij dienaangaande dat haar neef, die slechts ongeveer twee jaar ouder is dan de verzoekende partij zelf (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26), zich pas twee jaar geleden bij de taliban aansloot (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). In zoverre deze neef voorheen reeds banden had met de taliban, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat hij als tiener in staat was de verzoekende partij en haar familie tegen verdere bedreigingen te beschermen indien de taliban hen omwille van de werkzaamheden van de vader van de verzoekende partij in het vizier hadden. Dat deze neef bescherming zou hebben geboden, is bovendien slechts een hypothetische bewering aangezien de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet met zekerheid kon zeggen of dit het geval was: “De zoon van mijn maternale oom hing rond, en heeft misschien gezegd, dat hij geen problemen, denk, ik ben niet zeker.” (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Het is overigens onverzoenbaar dat de taliban enerzijds de verzoekende partij zouden ontzien omdat zij als oudste zoon na het overlijden van haar vader gezinshoofd was en anderzijds de verzoekende partij gedwongen zouden trachten te rekruteren voor het plegen van een zelfmoordaanslag. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat, behoudens het vragen om voedsel, de taliban de verzoekende partij en haar familie met rust lieten na het overlijden van haar vader. Aangezien de verzoekende partij de door haar aangehaalde redenen voor de inactiviteit van de taliban niet *in concreto* aannemelijk maakt, dient besloten dat zij en haar familie na het overlijden van haar vader probleemloos in het dorp konden blijven wonen omdat zij niet (langer) in het vizier van de taliban liepen naar aanleiding van de werkzaamheden van haar vader voor de Afghaanse overheid.

Gezien het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan de werkzaamheden van de vader van de verzoekende partij bij de Afghaanse politie en evenmin aan de problemen die zij en haar familie hierna zouden hebben gekend met de taliban.

De verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar algemene informatie met betrekking tot het risicoprofiel in hoofde van personen die familie zijn van overheidsmedewerkers (stukken 3 en 4) volstaat niet om hierop een ander licht te werpen. In de aangehaalde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 blijkt dat UNHCR een individualiseringsvereiste hanteert voor voormelde risicoprofielen, namelijk familieleden van personen die voor de overheid waaronder de politie werken. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.2.5.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.5.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat het administratief dossier niet de in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie bevat, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing zelf de weblinks naar de betreffende informatie werden opgenomen. Via deze weblinks kan de Raad de gebruikte bronnen raadplegen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich geen toegang kon verschaffen tot deze weblinks waardoor zij geen kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van deze rapporten.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance Note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Zadran, gelegen in het district Baghlan-e-Markazi/Baghilani Jadid van de provincie Baghlan, dient de situatie in het district Baghlan-e-Markazi/Baghilani Jadid gelegen in de provincie Baghlan te worden onderzocht.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van*

Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Baghlan indeelt als volgt: "*Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of **Baghlan**, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.*"

In andere woorden, de provincie Baghlan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan ligt in dezelfde lijn.

De informatie aangehaald in onderhavig verzoekschrift (stukken 3 en 4) is niet van aard om op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse een ander licht te werpen. Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing). Waar de verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad aanvoert dat de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie niet voldoende recent is, dient vastgesteld te worden dat zij nalaat zelf enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Er dient dan ook te worden besloten dat het besluit in de EASO Guidance Note dat willekeurig geweld in de provincie Baghlan niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen, heden nog steeds correct en actueel is.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid gelegen in de provincie Baghlan dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. EASO wijst er in de Guidance Note op dat UNOCHA het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid in de tweede hoogste categorie plaatst wat betreft de ernst van het conflict in 2018 (p. 91). Uit het EASO rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van juni 2019 blijkt dat

het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid weliswaar wordt gekenmerkt door een hogere graad van veiligheidsincidenten dan andere districten van de provincie Baghlan, doch tevens blijkt dat het geweld dat daarbij voorkomt doorgaans doelgericht van aard is. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat een reis vanaf de internationale luchthaven van de stad Kabul naar het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid in de provincie Baghlan een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partij zou betekenen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid, gelegen in de provincie Baghlan wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Betreffende deze persoonlijke omstandigheden, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”*

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.2.5.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ten overvloede merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert als volgt: *“U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 11/03/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 30/03/2020, alsook eerder op 17/03/2020 werd een kopie naar uw advocaat verstuurd. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Evenmin kan de schending van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld worden daar de verzoekende partij uitvoerig gehoord werd, en tijdens het onderhoud met haar tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat. De verzoekende partij laat ook na uiteen te zetten op welke wijze dit artikel verder geschonden werd.

Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, laat zij na te duiden op welke wijze zij voormelde rechtsregels geschonden acht. Voorts wijst de Raad erop dat artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 opgeheven werd. Aldus worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS